Khmer Story Lovers

បញ្ហាមរណៈ

ទីចាត់ការនៃក្រុមអ្នកនិពន្ធមាតុភូមិផ្ទះលេខ ២៩ ផ្លូវលេខ ២៨៩ ជីឡូត៍លេខ ២៩៤ បឹងកេងកង សង្កាត់លេខ ៥ ក្រុងភ្នំពេញ

ប្រលោមលោកចេញផ្សាយរៀងរាល់ថ្ងៃ

អ្នកប្រែសម្រួល: អ.គឹមសាន

តម្លៃ ៣៖០០

ផ្សាយចេញពីក្រុមអ្នកនិពន្ធ
« មាតុភូមិ »
ភ្នំពេញ

លេខ ១៨

ជូនតាស់ខឹងពេក ខ្លាចពេក ស្រែកទាល់តែចប់ ផង្អើមសន្ធប់បាត់ស្មារតី ៗ តាចាស់ញញឹម :

–ទោះចង់ឬមិនចង់ក៏ត្រូវទៅដែរ, ថ្ងៃនេះប្រកែកមិនបានទេ, យើងមិនបណ្ដោយឯងតាមចំណង់ចិត្ត . . .

ស៊ីផាន់ទ្រាំមិនបាន សួរគាត់ថា:

–បើលោកយាយមិនព្រមទៅ, ហេតុអីលោកតាបង្ខំគាត់អ៊ីចឹង ?

តាចាស់ខឹងឆេវស្រែកខំ:

–ម៉េចឯងហ៊ានជ្រៀតជ្រែករឿងយើង ?

ពោលចប់ យារដៃប្រុងទះកំផ្លៀងឲ្យមាណពព្រិលភ្នែកវិលមុខ ងិងបាក់ធ្មេញខ្លះ ស្រាប់តែក្រឡេកឃើញស្នាមដៃខ្មៅលេ លើថ្ពាល់ស៊ីផាន់ ក៏ស្រឡាំងកាំងបន្តិច ទើបដកដៃចេញវិញ សើចហស ៗ :

– អូយ ! អាអន្សមធំ ! យើងស្មានថាឯងមកពីណា, មិនដឹងថាចៅស្រីសំណព្វយើងបញ្ជូនមកសោះ ៗ ហាស ៗ ស្នាមដៃនេះចៅស្រីយើងទះឯងមែនទេ ?

ស៊ីផាន់ស្រឡាំងកាំងចំហមាត់ឆ្ងល់ សួរថា :

–ចៅស្រីមួយណាអ៊ីចេះ ?

–អូហ៎ើ ! ឯងមិនទាន់ស្គាល់យើងជាអ្នកណាផងតើ ! យើង

ជាទីនមិនហួសបួន , ទៅស្រីយើងគឺ . . .

មាណពឆ្លើយកាត់ :

- គឺទីនៗកុនៗនោះឬ?   មែនហើយ , ទីនៗកុនៗ ទះខ្ញុំមួយកំផ្លៀងហើយចង់ខ្ញុំអីចឹងទៀតណា លោកតា ។

ទីនមិនហួសបួនឱបពោះសើចខ្ទឹក :

- យើងទាយមិនខុសទេ , ក្រៅពីមីកុន ៗ គ្មានអ្នកណាចិលជួបវាទេក្នុងលោកយើងនេះ ល្អ ... ល្អ... ហេតុអីបានជាវាចងឯង ដូចនំអន្សម ?

- នាងថាជីតានាងចង់សម្លាប់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំអន់ខ្សោយណាស់ ហើយត្លួតលីលាភ្ញីភ្ញើទៀតផង ។

ទីនមិនហួសបួនកាន់តែសប្បាយ , សើចហៀរទឹកភ្នែកទឹកសំបោរ :

- មនុស្សដែលបងទីបីចង់សម្លាប់ ហើយមកជួបលោកបងទីបួន គឺតម្លើ ... យ៉ាងណា ...

ស៊ីផានក្វាក់ព្រើត :

- លោកតាចង់សម្លាប់ខ្ញុំដែរឬ ?

ទីនមិនហួសបួនសើច :

- ក្នុងលោកយើងនេះគ្មានអ្នកណាទាយចិត្តទីនមិនហួសបួនត្រូវទេ ។ ឯងស្មានថា យើងចង់សម្លាប់ឯង តែយើងមិនសម្លាប់ទេ ។

ពោលចប់ គាត់លូកដៃទៅចាប់ករអាវនាយយួរផុតដីត្រង់ក្អឹងដូចដុំឈើ , ដៃស្តាំលាតត្រង់ដូចកាំបិតហើយគូសខ្វាក តាមបណ្ដោយខ្លួនមាយដាច់ខ្សែដែលទីនកុនចងវាប់ខ្ទប់ខ្ទាប់គ្នា ប្រៀបដូចគេប្រើកាំបិតដ៏មុត ។ ស៊ីផានរួចពីចំណងភ្លាម សរសើរភ្លាម :

- លោកតា, របៀបកាត់ខ្សែនេះពូកែណាស់, គេហៅថាស្នៀតអីដែរ ?

ទីនមិនហួសបួនមានអំនួតណាស់, កាលបើឮមាណពសរសើរ គាត់កែកាយជាខ្លាំងឆ្លើយថា:

- ស្នៀតនេះពូកែមែន ! ក្នុងលោកយើងមិនទាន់មាននរណាពូកែខ្លាំងក្លាដូចទីនមិនហួសបួនទេ ។

ពេលនោះដូនចាស់ក្វាក់ស្មារតីឮទីនមិនហួសបួនអួតខ្លួនឯងដូច្នេះ ក៏សើចចំអក :

- ឆ្មាមិនទៅកណ្ដុរឡើងចានហ្ន៎ ! ស្នៀត « កណ្ដៀវកាត់ស្រូវ » នេះស្រួលដូចបកចេកស៊ីចឹង,

ហាក់រៀនតែបួនប្រាំថ្ងៃចេះគួរល្អយ ម៉េចឯងហ៊ានគ្មានណាទេះ ?

- ហ៊ឺះ ! អ្នកណាហាក់បួនប្រាំថ្ងៃចេះស្មៀតតំណៀរកាត់ស្បូវ ? ឥឡូវឯងបញ្ចេញមកមើល ! ជួនចាស់តបថា:

- ឯងដឹងថា យើងហាត់រៀនខុសក្បួនខ្នាតចាល់តែរបួសអស់កម្លាំងលើងជួរធ្នូ ហើយនៅចំអកដាក់យើងទៀតឬ ? អីអាឥឡូវមក , ស្ដាប់យើងឲ្យច្បាស់ណា , កាលណាទៅដល់ភូមិអ្នកស្រុកឃើញគេលេងប៉ាហ៊ីលក់ថ្នាំ ឯងឲ្យលុយគេមួយកាក់ទៅ គេបង្ហាញស្មៀតតំណៀរកាត់ស្បូវឲ្យមើលមិនខាន ។ ឯងជឿយើងចុះអ្នកលេងប៉ាហ៊ីចេះស្មៀតនេះច្បាស់ណាស់ , ស្មៀតហ្នឹងគេហៅថាមង្គ្រាបាយបោកគេ ។ ស្មៀតនេះគេតែងជួបប្រទះជាញឹកញយគ្មានអ្វីគួរចំឡែកទេតាប្រមត់!

ក្នុងមួយជីវិតនេះទីងមិនហួសប្អូនស្ទុះខ្ញីមជនណាចំអកឲ្យគឲ្យយុទ្ធសិល្ប គាត់លេខមួយ ។ ពេលដែលឮជួនចាស់ពោលពាក្យមិនគប្បីប៉ះក្នុងចិត្តភ្លាម គាត់ទីងក្រេវក្រោធលូកដៃចាប់ស្មាមាណពភ្លាម ។ ស៊ីផានស្រែកឃាត់ថា កុំកាលស៊ិន ! រួចយារដៃងកាត់ភ្លាមតាមស្មៀតក្រញាំតុកសក្នុងចំណោមស្មៀតដប់ប្រាំបីរបស់ទីងតុង ។ ទីងមិនហួសប្អូនភ្ញាក់ព្រើតលាត់មាត់ យ៉ី! មិនទឹកស្មានថាមាណពកំរើកដៃវ៉ៃយសង់រហ័សបែបនេះសោះ ព្រោះទីងតុងបានចុមដីតបនោយដាច់ទៅហើយ ។ បន្ទាប់ពីនោះគាត់ផ្ទារដៃផ្ដក់ដៃមាណពវិញយ៉ាងរហ័ស ។

ស៊ីផានចេះរបៀបចាប់ទាំតាមស្មៀតគុនរបស់ខាងទីងតុងស្ទាត់ជំនាញណាស់ ទោះតាចាស់ទីងវ៉ាយធ្វេងកាប់ស្ដាំយ៉ាងណាក៏ទប់ទល់បានដែរ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះនាយចេះលើកដៃធ្វេងងកាត់ ដៃស្ដាំត្រកគ្រាប់ក្អែកទៀតផង ធ្វើឲ្យទីងមិនហួសប្អូនលាន់មាត់ :

- នេះសុទ្ធជាស្មៀតចាប់ទាំរបស់លោកបងទីបីតើ !

ពោលហើយលូកដៃប្រុងស្ដក់តែងដៃមាណពតែនាយក្ដាប់ដៃហើយស្រេច ដាល់តម្រង់សៀតផ្កាគាត់មុន ។ ទីងមិនហួសប្អូនយារដៃទះយ៉ាងរហ័សសង្ស័យថាយ៉ាងហោចណាស់ ក៏មាណពបាក់ដៃចាំងពីរដែរ ។ ឮផាំង ! ស៊ីផានឈរស្ងៀម , តាទីងស្ពឹកដៃ , ក្ដារខូកណាន់ក្រោកបាក់ព្រួតមួយបន្ទះគ្រាំកន្ទេងតាត់ឈរ , កូនខ្ទុកឃ្មេងឃ្មោងមួយសន្ទុះ ។ តាចាស់ថយក្រោយភ្លាមទាំងមាណពវ៉ាយលុកថែម ហើយលាន់មាត់យី ! ដោយទើបដឹងថាតាប្រមត់នេះមានកម្លាំងកាយស្ដុកស្ដម្ភណាស់ ។ គាត់និកថា:

-ក្មេងនេះមកពីណាដែរ ? ម៉េចក៏ទីងគុងចាប់ចងបាន ហើយទះមួយដៃឡើងស្នាមបាន ?

ទីងមិនហួសប្អូនពិចារណាទៅ កើតក្តីសង្ស័យច្រើនឡើង ៗ ដូនចាស់ក៏ឆ្ងល់មិនតិចដែរ , តែគាត់ទ្រៀតទុកការនេះពេលចំអកតាចាស់មិនឈប់មាត់ ។ ក្រោយនោះគាត់សើចហាសៗ ចង់ពោលយ៉ាងណាទៀត តែចាប់ផ្តើមនិយាយបានតែពីរបីមាត់ :

- សូម្បី . . . តែក្មេងតូចមួយក៏ . . .

ទីងមិនហួសបីបើកភ្នែកក្រឡេក:

-បើចង់ដាច់ខ្យល់ហើយ ចាំស្តាប់យើងនិយាយជំនួសវិញ ។ ឯងចង់ថាវាយកក្មេងប៉ុនមេដៃមិនឈ្នះផង ចង់នៅអួតថាក្លាហានទៀត, មែនទេ ? បើមិនបានបញ្ចេញយោបល់បែបនេះឯងច្បាស់ជាចាប់ផ្តើមស្លាប់ហើយ ។

យាយចាស់ងក់ក្បាលញាប់ញឹមពព្រាយ ។ ទីងមិនហួសប្អូនពោលទៅកាន់ស៊ីផងានៈ

- នែការនៀមធំ , គ្រូឯងជាអ្នកណាដែរ ?

ស៊ីផងានអេះក្បាលនឹកថា : យើងបានរៀនពីសេយានខ្វះ ពីទីងគុងខ្វះ តែមិនទាន់បានសំពះសុំនរណាធ្វើគ្រូទេ ។

នឹកឃើញដូច្នេះ នាយឆ្លើយភ្លាម :

- ខ្ញុំអត់មានគ្រូនឹងគេទេ ។

ទីងមិនហួសប្អូនស្រែកសន្ធាប់ :

- កុំនិយាយផ្តាស ! ចុះស្នៀតចាប់ខ្ញាំចាំងជប់ប្រាំបី ឯងលួចរៀនពីណាមក ?

- ខ្ញុំឥតលួចទេ ។ ទីងៗគុងៗ បង្ហាត់ខ្ញុំចំនួនជប់ថ្ងៃ តែនាងមិនមែនអ្នកគ្រូទេ នាងជា.. ជា..

នាយចង់ប្រាប់គេថា ទីងគុងជាប្រពន្ធតែរកហាមាត់និយាយមិនរួច ។ ទីងមិនហួសប្អូនរឹតតែខឹងឡើង :

- កាបោរគេវោក ម៉េចហ៊ានថាទីងគុងបង្រៀនស្នៀតអស់នេះឲ្យឯង ? និយាយផ្តេសផ្តាសម្ល៉េះ ?

ដូនចាស់ដែលសម្ងំស្ងៀមស្រាប់តែបន្ទឹកចាទៀតថា:

-នៅក្នុងពិភពគុន គេនិយាយតែមាត់ថា អ្នកក្លាហានត្រកូលទីងមានពីរ មួយឈ្មោះទីងក្លាហាន, មួយទីងកំសាក ។ ថ្ងៃនេះយើងឃើញផ្ទាល់ភ្នែកហើយ, ពាក្យចចាមអារ៉ាមឥតខុសទេ ;

Khmer Story Lovers

ចិនម៉ិនហួសប្អូនប្រកែកតគាត់គួន :

– មានពាក្យនេះពីកាលណាមកហ្នឹ:? ឯងទៅទទួលផ្ដាសាទេដឹង ? ប្រាប់យើងផងមើល ចិនមួយណាក្លាហាន, ចិនមួយណាកំសាក ? យុទ្ធសិល្បៈយើងខ្ពស់ជាងលោកបងចិនទីបីឆ្ងាយណាស់ អ្នកណាក៏ដឹងដែរ ។

ដូនចាស់ពោលមួយៗ:

– ចិនតុងជាចៅស្រីរបស់ចិនម៉ិនហួសបីដែលចេះយុទ្ធសិល្បៈ បន្តពីម្ដាយឪពុកវាមក ។ ឯ អាអន្សមធំនេះរៀនពីចិនតុងប្អូនជប់ថ្ងៃអាចវាយឈ្នះចិនម៉ិនហួសប្អូនទៅហើយ ចាំបាច់ឆ្ងល់អី ? ទៅ រកគេជួយ . . . ជួយ ...

ដូនចាស់និយាយលែងចេញ ។ ចិនម៉ិនហួសប្អូនចិត្តក្ដៅឆេវឆាវមិនអាចទ្រាំបានក៏ជួយបញ្ចប់:

– ឯងចង់ថា ឲ្យទៅហៅគេជួយវិនិច្ឆ័យមើល តើអ្នកណាក្លាហានអ្នកណាកំសាកមែនទេ ? គឺចិនម៉ិន ហួសបីក្លាហាន, ចិនម៉ិនហួសប្អូនកំសាក, ត្រូវទេអាឈ្លួយ?

អាចាស់និយាយមួយម៉ាត់សម្ដីកាន់តែខ្លាំងឡើង ហាក់ដូចខ្ទះចាំងប្រាំបីចិបលាន់កងរំពង ពេញផ្ទះ ។ ដូនចាស់ញញឹមហើយងក់ក្បាលទៀត :

– ឯង ... ឯង .. ដឹងខ្លួនអីចឹងស្រួលហើយ ។

សំដីនេះលាន់ពីចាស់ សោះ ព្រោះដូនចាស់សើចម៉ាំងហ្វឹតហ្វៃ តែវាមានអានុភាពដូចប្រើងប៉ះជុំក្ទើងៗ ចិនម៉ិនហួសប្អូនស្រែកខ្លាំង ១ :

– អ្នកណាថា អាអន្សមធំវាយឈ្នះចិនម៉ិនហួសប្អូនហ្នឹ:? មក! មកខាង! សាកល្បងគ្នាមើលសិន, បើយើងមិន...មិន...

គាត់ចង់ថាបើយើងវាយឯងមិនធ្លាក់ទឹកក្ដុងវេជ្ជបីស្លៀកគាត់មិនយ៉ាងម៉េច ១ . . តែចិត្តមួយទៀតថា:

– អាប្រមក់នេះខ្លាំងណាស់អ៊ុយ ! បីស្លៀកប្រហែលមិនឈ្នះទេដឹង ? គាត់ដប់ស្លៀកដូចជា មិនទាន់ល្មម, បើបន្ថែមដល់ម្ភៃក្រែងគ្មានសង្ស័យ, ជាដល់មួយរយច្រើនពេកអស់ឈ្មោះជាក្លាហានស្រេច!

ចិនម៉ិនហួសប្អូនជាអ្នកក្លាហានពេញចាស់ល្បីល្បាញណាស់ដែរ , បើប្រយុទ្ធជាមួយកូនសិស្សចៅ ស្រីគាត់ដល់ទៅមួយរយស្លៀកទើបដឹងឈ្នះចាញ់ ដូចជា «យ៉ាប់» ណាស់ម៉្លោះហើយគាត់ស្ទាក់ស្ទើរនៅត្រឹម ពាក្យមិន...មិន. .ទៅ ។ ដូនចាស់បានឱកាសពោលចំអកទៀតថា :

-បើឯងវាយមិនឈ្នះវាក្នុងស្នៀតទីមួយមុននេះ, ឯងនឹង ...អឺ .. នេះ ... អឺនេះ ...

ទីងមិនហួសប្អូនគ្រហឹម :

-យើងនឹងសំពះវាសុំធ្វើកូនសិស្ស, ឯងចង់ជាដូច្នេះឬ ?

ពេលចប់បង្វែរខ្លួនវិញ យកដៃទះសន្ត្រុបមកលើក្បាលនិងទ្រូងមាណពក្លាម ។ ស៊ុយផានធ្លាប់ហាត់រៀនស្នៀតចាប់ខ្លាំ ស្ទាត់ជំនាញមែន តែនាយមិនទាន់ចេះការពារខ្លួន ក្នុងពេលណាដែលសត្រូវវាយលុកដោយស្នៀតទីទៃពីស្នៀតចាប់ខ្លាំទាំងជប់ប្រាំបីឡើយ ។ ពេលនេះឃើញដូចមានដៃកប់ពាន់ទះពីលើមក នាយមិនដឹងធ្វើម៉េចក៏លើកដៃទាំងពីរការពារក្បាល ។ ក្លាមនោះនាយទទួលអារម្មណ៍ដូចកម្លាំងមួយជូន បំពង់ត្រង់កញ្ចឹងក , គឺបាតដៃទីងមិនហួសប្អូនទះកកញ្ចឹងកនោះឯង ព្រោះជីពចរត្រង់នេះសំខាន់ណាស់ ហើយជាទីប្រជុំនៃជីពចរខ្ទង់មានកម្លាំងធាតុច្រើនជាងគេផង ។ គ្រាន់តែប៉ះកម្លាំងមកពីក្រៅក្លាម កម្លាំងធាតុក្នុងកាយនាយបញ្ចេញប្រឆាំងតបក្លាមដែរ ។ ទីងមិនហួសប្អូនញ័រខ្លួនទទ្រើកប៉ុនទៅក្នុងលំហអាកាស, តែស៊ុយផានឈរស្ងៀមដដែល ។ មួយស្នៀតនេះមិនដឹងនរណាចាញ់នរណាឈ្នះទេ ព្រោះគាត់ស់វាយមាណពមិនត្រូវ ។ ដូនចាស់សើចហាសហាយរួចស្រែកឡូឡា:

-ទីងមិនហួសប្អូនអើយ ! អន់ណាស់ ! គេឲ្យឯងវាយ, ឯងវាយគេមិនបាន, ទៅជាប៉ើងខ្លួនឯងដូចខ្លែងដាច់ខ្សែ ។ គ្រាន់តែមួយស្នៀតចាញ់ម្នាក់ !

ទីងមិនហួសប្អូនគំហក :

- និយាយផ្ដាស ! យើងមានទាន់ចាញ់ឯណា ?

- ល្អើយ, បាត់ទុកជាមិនចាញ់បិនចុះ ។ អញ្ចឹងឯងឲ្យវាទះពីតបកញ្ចឹងកមួយដៃសាកវិញមើល ! បើឯងមិនស្លាប់ឬរាបចធ្វើឲ្យវាខ្ទាតទៅក្នុងលំហអាកាសដែរ យើងទុកជាស្មើគ្នា ។

ទីងមិនហួសប្អូននឹកថា :

- អាល្អិតនេះមានកម្លាំងធាតុស្អុកស្គមណាស់, ឲ្យវាទះមួយដៃបើមិនស្លាប់ក៏របួសធ្ងន់ដែរ ។ គាត់តបក្លាម:

- នៅស្រុកខ្ញុំ ហេតុអីឲ្យគេទះមួយដៃសាកលេងទទេៗ ? ចុះយាយប៉ុកញ្ចាស់ឯងអត្ថិយធ្វើអី ? ឲ្យយើងទះមួយដៃសាកមើលផងឬ ?

ដូនចាស់ស្តោះទឹកមាត់ឆ្លើយៈ

– គេជឺនឆ្អែតហើយចឹងកំសាកវាក់កំសាកអ៊ីចឹង ! ប្រើតែកលល្បិចយកឈ្នះគ្នាគេ ៗ បើប្រយុទ្ធគ្នាស្រួលបួល វាយមួយដៃទៅបាំគេសងមួយដៃវិញ ចឹងមិនហ៊ានទេឡើយ ៗ

ដូនចាស់ចាត់ត្រូវចំណុចខ្សោយចឹងមិនហួសបួនហើយ, ត្បិតការប្រយុទ្ធស្រួលបួល នោះគឺគេវាយយើងមួយដៃ យើងមិនទាន់គេទេ ហើយក៏មិនលោតគេចដែរ, ដល់វេនយើងទើបយើងវាយសងវិញមួយដៃ ហូតជើងទាញឈ្នះ ៗ ចឹងមិនហួសបួនអេះអុញមួយស្របក់ទើបពោល :

– ល្ហើយវាយគ្នាច្រើនគ្រាអ៊ីចឹងមិនមែនមុខងារអ្នកគុនខ្មែរខ្ពង់ខ្ពស់ទេ ៗ យើងមានឈ្មោះល្បីល្បាញចាំបាច់ប្រើរបៀបលង់ខ្ទៅធ្វើអី ?

គាត់ដឹងណាស់ថា ការបកស្រាយនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគាត់មានះពេកក៏ហៅហៅទៅ ស៊ុំផាន :

– បក់ ! អាផាន ! យើងសាកល្បងម្តងទៀតមើល ៗ

មាណពមិនប្រកែកទេ , តែទាយកោសរូសថា :

– ខ្ញុំធ្លាប់ហាត់រៀនស្ទៀតបាប់ខ្ញុំខ្វះពីចឹង ១ គុណ១ ដែរ តែឥតបេះស្ទៀតផ្សេងទេ ៗ អម្បាញ់មិញលោកតាធ្វើយ៉ាងម៉េចចេញដៃរបស់តាទ់យកអ៊ីចឹង ខ្ញុំមិនបេះរឹងគាត់ទេ ៗ លោកតាស៊យចាត់ទុកថាលោកតាឈ្នះចុះ ខ្ញុំឈប់ប្រយុទ្ធហើយ ៗ

សំដីនេះមិនមែនធ្វើឲ្យចឹងមិនហួសបួនសប្បាយទេ , គាត់ក្រហមមុខស្រែកខ្លាំង ៗ .

– ឈ្នះគឺឈ្នះ , ចាញ់គឺចាញ់ ! គ្មានបាត់ទុកថាអីទេ ! ឥឡូវយើងឲ្យឯងវាយមុនម្តង ៗ វាយមក !

ស៊ុំផានពោលថា :

– ខ្ញុំមិនបេះទេលោកតា !

ចឹងមិនហួសបួន ព្រួយ យ៉ាយចាស់ក្រហឹមជាប់ ដូចចំអកឲ្យគាត់ពេក គាត់ខឹងក្រោធស្រែកដេរមាណព :

– អាចោរគេកាប់ , បើមិនបេះទេចាំអញបង្ហាត់ ៗ មើលអញឲ្យច្បាស់មក ! ឯងត្រូវយារដៃបែបនេះនែ, ដល់យើងរឹងគាត់ឯងត្រូវផ្ទាល់ដៃវាយសងវិញ ៗ ឯងត្រូវភ្លៀងខ្លួនគេចទៅខាង

Khmer Story Lovers

ណោះ [illegible] ហើយក្ដា[illegible]ក្មេងដាល់ហើយយើង[illegible]នះនៃ [illegible] ? ឃើញទេ ?

ស៊ុផានឡាតណ[illegible] ស្ដាប់មួយចប់[illegible]ភាម [illegible]ញាកាយវិការវាយលុកម្ដងទីងមិនហួសប្អូនប្រាប់ ។ ទីងមិនហួសប្អូនវាយសងវិញដាបខ្លាំង ។ បុរសចាស់និងក្មេងប្រយុទ្ធគ្នា[illegible] តែប្អូនស្មៀត ទីងមិនហួសប្អូនដាល់រំបទៅទៀត ។ មា[illegible]ពមិនចេះវាយសងតែម្នាក់ដៃចុះសារកាត៖

— គទៅទៀតខ្ញុំមិនចេះទេ ។

ទីងមិនហួសប្អូនទីងផងអស់សំណើចផង៖

— បើគង់តែយើងបង្ហាត់ដដែល, ចាំបាច់ប្រកួតគ្នាធ្វើអ្វី ?

— បាទ, មិនបាច់វាយគ្នាទេ, ចាត់ទុកជាលោកគាឈ្នះខ្ញុំចុះ ។

— មិនកើតទេអាប្រមក ! បើយើងមិនយកជ័យជំនះឲ្យបានត្រឹមត្រូវ, អាល្ហួយចំអកឲ្យយើងមិនឈប់ទេ ។ បើគេនិយាយថាទីងមិនហួសប្អូនកំសាកកើងឯងឲ្យយើងយកមុខទៅទុកឯណា? ឥឡូវខំស្ដាប់មែនទែនណា ! បើយើងវាយជួរខ្ទះ ឯងមិនបាច់គាត់រងទេ, ត្រូវស្ទុះមកមុខមួយជំហានយាត្រម្រាមចុចពោះយើងវិញ ។ ស្មៀតហ្នឹងសាហាវណាស់, យើងដាល់ឯងមិនត្រូវទេ គេងទំលោតគេចទៅវិញ ។ ស្មៀតនេះមានឈ្មោះថា « វាយលុកដើម្បីការពារ » គឺវាយសត្រូវដើម្បីការពារខ្លួន ។

ទីងមិនហួសប្អូនពន្យល់បណ្ដើរ ធ្វើកាយវិការបណ្ដើរ, ស៊ុផានខំយកចិត្តទុកដាក់ពិនិត្យមើលយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។ លុះចប់ហើយគេចាប់ប្រកួតគ្នាទៀត ។ ឲ្យតែដល់ស្មៀតណាដែលមិនទាន់ចេះ មាណពតែងទម្លាក់ដៃចុះហក់ថយក្រោយ ដើម្បីឲ្យលោកគាបង្ហាត់ ។

ទីងមិនហួសប្អូនឥតប្រើយុទ្ធសិល្បៈស្មុគស្មាញចាំងអស់ទៀយ , គាត់ប្រើតែស្មៀតណា ដែលបានពន្យល់ប្រាប់មាណពហើយប៉ុណ្ណោះ ។

វគ្គទី ១៨

អោះខ្យងខៀវ និងផ្សែងខ្មៅ

ទីងមិនហួសប្អូនអត់ធ្មត់មិនបានយូរទេ ។ វាយប្រឡូកគ្នាយូរពេកគាត់នឹកថា :

—បើចេះតែប្រកួតប្រជែងគ្នាដូច្នេះកាលណាទើបចប់ ?

ចំណុចខ្សោយតែមួយគឺឲ្យមាណពក្មេងស្មៀតខ្លះទើបគាត់វាយលុកមែនទែនទាល់តែខាយជួលតែម្ដង

ប៉ុន្តែស៊ីផានឆ្លាតណាស់ បានឃើញមុខនាយចាំហ្វូត, ពោះគាត់បញ្ចេញស្លៀកណាក៏នាយនេះកើតដែរ ៗ ប្រយុទ្ធគ្នាចប់រយស្លៀក តែតាចាស់រកឃើញផ្លូវមាណពមិនទាន់បានសោះ ៗ ដូនចាស់អង្គុយមើលពោលចំអកម្តងៗ ហាក់ដូចជាពេលទីងមិនហួសបួនឲ្យខឹងជានិច្ច ៗ ជាពិសេសទៅទៀតគាត់មិនហ៊ានបង្ហាត់ឲ្យមាណពនូវស្លៀកគុនសាមញ្ញពេកទេ ខ្លាចដូនចាស់ចំអកសើច ៗ

ត្បិតដូនចាស់ជាជើងចើតមួយរូបដែរ មានភ្នែកមុត ទាំងវង្វៃមិនចាញ់ក្មេងទេ ៗ ឃើញគេពន្យល់ស្លៀកចម្លែកហើយ ក៏គាត់ពោលចំអកដែរ កុំថាឡើយត្រឹមស្លៀកសាមញ្ញ ម៉្លោះហើយទីងមិនហួសបួនរើសសុទ្ធតែគុនវិជ្ជាដែលខ្លាំងនិងកាចសាហាវមកអធិប្បាយប្រាប់ស៊ីផាន ៗ ឆាកប្រយុទ្ធកាន់តែប្លែកនិងសាហាវមិនខុសពីពេលទីងមិនហួសបួន ទំនងដូនចាស់ប្រយុទ្ធគ្នាឡើយ ៗ គេបេះតែប្រឡូកគ្នាមួយស្លៀកហើយមួយស្លៀកទៀត រហូតដល់គ្រី ៗ ទីងមិនហួសបួនអន្ទះអន្ទែងជាខ្លាំង ក៏បញ្ចេញស្លៀក «សេះស្រែកស្រះស្រង់» ដែលគាត់បង្ហាត់បង្ហាញមាណពតាំងពីដើមព្រោះស្មានស៊ីផានភ្លេច ៗ គាត់កុចចុងជើងហក់ខ្ពស់រលោតស្ទ្រឹបពីលើ តែមាណពស្រែកថា :

- ទេ, កុំហប់សារដើមរ៉ឺចង !

ទីងមិនហួសបួនតប:

- យ៉ាងម៉េចក៏ដោយ, ឲ្យតែស្លៀកណាដែលយើងបានបង្ហាត់ឯងរួចហើយ ៗ

ស៊ីផានគ្មានចាញ់ក្បួនមួយស្លៀកណាទេ, បើលោកតាចង់សាដើម នាយក៏មិនយល់ចាស់ដែរ, បញ្ចេញស្លៀក «មេអំបៅចាំផ្កា» ហាក់ថយក្រោយមួយជំហានតាមទីងមិនហួសបួនពន្យល់ក្បាច ៗ តាចាស់អរកើត នឹកថា :

-ឲ្យតែពាយគាតូចប្រមក់នេះដាក់ទឹកយើងល្អះប្រេប ៗ ចាំមើលអាល្អយមាត់ឯងទៀតទេ ?

គិតរួចគាត់យោនទៅមុខប្រើស្លៀក «ប៉ោសចំពាមួយតាន់» ស៊ីផានបញ្ចេញស្លៀក «ខ្យល់គ្រជាក់ក្លៀនធ្លាក់» ដោយលោតថយក្រោយគេចផុតទៀត ៗ បន្ទាប់ពីការវ៉ៃយលុកដ៏សាហាវនេះមក, ស៊ីផានថយដល់តែមចូកស្រេប ៗ ទីងមិនហួសបួនត្រេកអរណាស់ ស្រែកថា: ចុះទៅ! ព្រមទាំងក្ដាប់ដៃទាំងពីរប្រើស្លៀក «ស្ពរឈ្លោះរណ្ដំ» ជាលំស្លៀកផ្លាក្នុកក្ដោះទាំងសងខាង ៗ បើអនុលោមតាមទ្រឹស្ដីទីងមិនហួសបួន, មាណពត្រូវលោតថយក្រោយមួយជំហានទៀតទើបគេចផុតគឺនាយត្រូវធ្លាក់ទឹក ៗ

ស៊ីផានពាល់ច្រកមិនដឹងគិតយ៉ាងណា ក៏នឹកដល់ស្បៀងសំខាន់ដែលបេះស្នាក់ពីទីក្រុង ៗ នាយមិនបានពិចារណាថាស្បៀងហាប់ខ្ញាំណា មានសារៈសំខាន់ទេ , នាយផ្សៀងខ្លួនស្ទុះទៅឈរក្រោយខ្នងទីងមិនហួសបួន លូកដៃស្ដាំចុចជីពចរខ្លួនតាមស្បៀងក្រញាំ ខ្លា , ដៃឆ្វេងចាប់ចង្កេះគាត់តាមស្បៀងបេះដូងបោលឡើងយ៉ាងរហ័ស ៗ ទីងមិនហួសបួនប្រែករ៉េសដួលខ្ចាតលើក្ដារខ្ទក ៗ

តាមពិតស៊ីផានបេះស្បៀងតាប់ខ្ញាំស្ទាត់ជំនាញមែន,មានកម្លាំងខ្លាំងស្ទុះស្ទួរមែនតែមិនអាចយកឈ្នះលើទីងមិនហួសបួនបានទេ ៗ ពេលនេះបកពីតាចាស់មិនប្រុងប្រយ័ត្ន ស្មានថាមាណពប្រើស្បៀងតាមកលបិទលិតត្រូវជយក្រោយពាក់ទឹកកុង ៗ ពេលនេះស៊ីផានប្រើស្បៀងផ្សេង គាត់បាក់មុខមិនតិចឡើយ ថែមទាំងភ្ញាក់ក្រញាងដោយស្មានមិនដល់ថា កប្រមកល្បីល្បើដែលទីងមិនហួសប៊ីហោចថាគួរកើលបោះអេះបេះប្រើការវិការកើតសម៉ុចឡប់សោះ ៗ ផ្ទួនចាស់ស្រឡាំងកាំងសើចបានតែពីរហ៊ឺតក៏បើកភ្នែកបស្មែទឹកមុខស្លាំងស្លុងបាក់ស្មារតីទៅ ៗ ស៊ីផានភ័យពេកស្រែកសួរ:

-លោកយាយ . . យ៉ាងម៉េចទៅហើយ?

នារីនៅក្នុងទូកមើលទិដ្ឋភាពខាងក្រៅមិនឃើញទេ ៗ លុះបានឮនាយស្រែកសួរសោបបែបនេះនាងស្រែកសួរពីក្នុង :

-លោកបងហើយ! លោកយាយកើតអី?

-គាត់ ... គាត់សន្លប់ហើយតែ...តែឃ្លាំនេះមុខគាត់អាក្រក់មើលណាស់, ប្រហែល...មិនរស់ទេ !

នារីស្រែកទាំងតក់ស្លុត :

-លោកថាម៉េច? យាយខ្ញុំស្លាប់ហើយឬ ?

ស៊ីផានលូកដៃស្ទាបដង្ហើមផ្ទួនចាស់ ហើយតបយ៉ាងប្រញាប់:

- មិនទាន់អាចនៅឡើយទេតែ . . . តែអាក្រក់មើលណាស់,   ដូចជាមិនស្រួលខ្លាំង . .

- គាត់មិនស្រួលយ៉ាងម៉េច ?

- មុខគាត់សស្លេកដូចខ្មោចអ៊ីចឹងណា ! អូនឹកឃើញហើយ ចាំខ្ញុំទៅបើកទ្វារមកមើលគាត់ ៗ

នារីមិនបង់ឲ្យប្រុសពេញ្ញាលប៉ះរូបកាយនាងទេតែពេលអាសន្នបាកប៊ីរចាក់ផ្ញីលឹចធាចចិត្តតបថា:

-- ចាស, សុំលោកជួយខ្ញុំផង ៗ

ស៊ីផាន មិនដែលស្ទាបស៊ីផងខ្លួន ស្ទាបបែបនេះទេ   ៗ   ក្លាយក៏មិនដែលនិយាយ

នារីនៅក្នុងក្រុមឈានលួកពួនតែគេហៅលោកតាយាយក្រុម ។ ដោយភ្ញាក់ញញើត , [illegible] ញញ្រូចមានចាំងមួលស៊ុកក្រូចៀកជង ។ នារីនេះបេះពោលពាក្យផ្អែមល្ហែមគួរករុណា ។ នាយសប្បាយរីកពយកំប្រញាប់រត់ចូលទៅលើកនារីចាំងជួយប៉ះចេញមកដល់ក្បាលទូក ។ នារីឃើញជីដូនកំស្រែកថាយី :

– លោកបង, លោកបងអាចជួយបញ្ចូលកម្លាំងធាតុខ្វះតាមដីពបរលើខ្លួនឲ្យគាត់ទេ ? ខ្ញុំមិនស្គាល់លោកបងទេ, តែ...សូមអភ័យទោស ។

សំដីនាងទន់ភ្លន់, ទឹកមុខព្រួយបារម្ភគួរអាណិតណាស់ ។ ស៊ីផានទន្ទេញមើលមុខ «អាស៊ី» ឃើញមួលទៅវែងចង្កាមានគួចស្រួច, នាងបើកភ្នែកក្រឡង់ ។ សម្លឹងមុខនាយនេះចាំចម្លើយ ។ ផល់ប៉ះខ្សែភ្នែកមាណពវិញនាងអៀនក្រហមមុខឆាំង ។ នាងមិនអាចគេក្បាលគេចក៏ប៉ិទភ្នែកជិតកាយ, មាណពរបូតមាត់ :

– អ្នកនាង, ម៉េចនាងល្អម្ល៉េះ ?

មុខនារីតែតែក្រហមឡើង, តែនាងមិនហ៊ានមិយាយតបព្រោះមុខអ្នកទាំងពីរនៅជិតគ្នាណាស់, អាចស្តាប់ដង្ហើមគ្នាឮផង ។ មាណពភ្ញាក់បន្តិចទើបពោល :

– សូមអត់ទោស, សុំអត់ទោស !

ហើយម្ដីម្នាផាក់នាងចុះ , លូកដៃបន្តក់ដីពបរលើខ្លួនជូនចាស់តាមនាងសុំ ។ ស៊ីផានមិនដែលបញ្ចូលកម្លាំងធាតុព្យាបាលអ្នកជម្ងឺម្នាក់ណាឡើយ ម៉្លោះហើយ នាយសន្តក់ខ្លួនជូនចាស់អស់ទំហឹងដូចទឹងគុងបង្ហាក់ស្មៀកក្រញាំខ្លា ។ ជូនចាស់ស្រែក យ៉ូយ ! ផេះ

–អាចោរគេកាប់, ឯងចង់ធ្វើអី ?

ស៊ីផានភ្ញាក់ក្រញាងដកដៃវិញភ្លាម :

– អ្នកនាងពឹងខ្ញុំឲ្យបញ្ចូលកម្លាំងជូនលោកយាយណា ! ហើញទេលោកយាយដឹងខ្លួនមែន !

ជូនចាស់ដេរគេទៅទៀត :

– អាចំកួត , ឯងខ្លាស់ដីពបរយើងទេតើ ! បញ្ចូលកម្លាំងធាតុរបៀបហ្នឹង ឬ ?

មាណពអេះអុញ :

–ខ្ញុំមិនចេះទេលោកយាយ ។ សូមជួយបង្រៀនខ្ញុំផង ។

សម្លេងញញឹមការ គ្មានតែសង្កត់ខ្លួន គាត់ប្រឹងលោកយាយម្សៅលពោះវៀនពោះកាំងចង់ប្រកាច់ម្តងទៀត ។ គាត់ទ្រាំឈាសតែត្រេកអរច្រើនព្រោះទើបដឹងថា កម្លោះនេះមានកម្លាំងធាតុស្លុតស្លុតអាចជួយគាត់បាន គាត់ទំ–ៗ .

–អាប្រុសមកលើសលើសនេះប្រហែលបានផឹកថ្នាំសក្តិសិទ្ធិឬស៊ីសណ្ដែអ្វីទេដឹង? តែស្ពាយត្រូវកម្មិនចេះប្រើ យើងមានបើសួរថានចិត្តស្លុតដ៏ពិតអស់ហើយបើកជួយស្រាយបានតែមួយយើងអាចព្យាបាលខ្លួនឯងទាំងអស់ៗ

ជូនចាស់មានសង្ឃឹមក្នុងខ្លួន បន្ទាប់ទាក្រាម:

– បាន, ចាំយើងជួយបង្ហាត់ ។ ឥឡូវនេះដង្ហើមឯងមានធាតុក្ដៅឧណ្ហៗមែនទេ ? អើ, បើអីចឹងឯងបង្ហាប់ចិត្តទៅ ! ឲ្យធាតុក្ដៅឧណ្ហៗនោះតែមកផ្ដុំត្រង់បាតដៃ ។

ស៊ីផានស្តាប់ផងប្រតិបត្តិតាមផង ៗ មែន ! ធាតុក្ដៅៗរត់សៀបមកផ្ដុំគ្នាត្រង់បាតដៃយ៉ាងឆាប់ ៗ ដ្បិតយុទ្ធសិល្បៈព្រះរូបបង្ក្រាបបិសាច ដែលនាយបានហាត់តាមក្បួនគក្ដានោះជាមូលដ្ឋានមួយធំសំរាប់បំរើនកម្លាំងធាតុពិសេសរបស់ក្រុមសៅលីនជី នោះបើប្រើកម្លាំងធាតុក្ដៅក៏បាន ត្រជាក់ក៏បាន ៗ

ប៉ុន្តែស៊ីផាន មិនទាន់យល់ហើយមិនចេះប្រើប្រាស់ ទើបមិនប្រែក្លាយជាអ្នកគុនឥយមខ្លាំងពូកែនឹងគេ ប្រៀបបាននឹងមនុស្សមានកំណប់មហាចក្រ ហើយមិនទាន់បើកទ្វារយកចេញមកបង្ហាញគេ ៗ ពេលនេះជូនចាស់ពន្យល់តែបន្តិចនាយយល់,អនុវត្តបានភ្លាម ចាល់តែជូនចាស់ឃាត់ :

– ល្មមៗ.....កុំបង្ខំពេក, យឺតៗ បានហើយ ៗ

ភ្លាមនោះគាត់ហាព្រួសឈាមខ្មៅមួយដុំចេញមក ៗ មាណពភ្ញាក់ព្រើត :

– ម៉េចអីចឹងលោកយាយ, ខ្ញុំធ្វើខុសឬ ?

ចៅស្រីគាត់តបជំនួស :

– លោកបង, លោកយាយឲ្យបញ្ចេញកម្លាំងធាតុយឺត ៗ, កុំបង្ខំពេក ៗ

ជូនចាស់ស្រែកដេរ :

– អាចំកួតយក ! ឯងចង់សម្លាប់យើងឬ ? ប្រាប់ឲ្យបញ្ចេញកម្លាំងម្ដងបន្តិចៗ ចាំយើងផកដង្ហើមស្រួលបួលសិន សឹមបន្ថែមមកទៀត, យល់ទេ ?

ស៊ីផានងក់ក្បាលហើយប្រុងបន្តការព្យាបាល ស្រាប់តែទីងមិនហួសបួនស្ទុះក្រោកភ្លូក

ស្រែកហៅ .

= អឺតាងិតឡូមចំ ! ការងារគេហ៊ោក, មកសាកល្បងភ្នាល់ទៀតមើល ? អម្បាញ់មិញយើងកុំគិតឡើយ ។

ជូនតាស់សើចចំអក :

– កញ្ចាស់នេះមិនចេះខ្លាចខ្លាចមែនឡើយ ! ឯងចាញ់រាល់ហើយថែរជាមិនឲ្យរាក់គិតឬ ? គ្រាន់តែរាំ ថែមមួយភាវម្តងមួយកាំបិតកញ្ចាស់ឯងតាមស្នឹងទៅហើយ ។ ហាស ៗ ..

ទីងមិនហួនជួនដឹងខ្លួនខុសដៃរែកនាត់ខ្ជិលដៃរែកជាមួយជូនតាស់ទើបលើកដៃខ្វះរ៉ូសាំងរៅ ស៊ុំផាន ព្រមទាំងស្រែកប្រាប់ :

– ស្លៀកដែលឯងត្រូវយកមកការពារនោះ យើងបានបង្អាក់រួចហើយ ។ ឯងគេចឬទេ ?

ស៊ុំផានងាកក្រោកបញ្ចេញស្លៀកទើបរៀនចេះថ្មី ១ ចប់ចលបានជួបបំណង ។ ទីងមិនហួសជួនខះមួយដៃទៀតស្រែកថា :

– តាមួយនេះ ក៏យើងបង្រៀនឯងរួចហើយដែរ ។ កុំថាយើងផ្សេកតាមក្មេងបាយក្មេងរឿយ !

ទីងមិនហួសជួនបញ្ចេញសុទ្ធតែស្លៀកគុនដែលបានបង្អាក់បង្អាញស៊ុំផានរួច ព្រោះចង់បញ្ជាក់ថា គាត់ជាចាស់ទុំកាន់ពាក្យសច្ចៈណាស់ ។ ចំពោះរឿងផ្លូវគ្រងលើភ្លារផ្លូក ដោយស៊ុំផានបាប់ខ្ញុំខ្លួនទិទីចង្អុះនោះគាត់ត់តំរែកទាល់តែសោះ ។ លុះរាំយចះញាប់ទៅគាត់ស្រែកប្រាប់មាណព មិនទាន់ ឮតែថា បង្អាក់រួចហើយ ។...

ការវាយលុកញាប់ស្លុកបែបនេះ ធ្វើឲ្យមាណពពិបាកចិត្តណាស់ រកនឹកស្លៀកណ មកទប់ទល់មិនទាន់ឡើយ ។ មិនយូរប៉ុន្មាននាយទាល់ច្រក លើកដៃបើកជើងខុសអស់រលីង ។ ជួនតាស់ស្រែកកាត់ក្តាម :

– ឈប់សិន ! ចាំស្តាប់យើងនិយាយ !

ទីងមិនហួសជួនគោរពជួនតាស់ណាស់,គាត់ឈប់ស្ងៀមសួរយ៉ាងស្រួលៈ

– អាល្អួយចង់និយាយអី ?

ជួនតាស់ញញឹមខ្ញីបង់ាកសួរស៊ុំផានៈ

– នែតាប្រមក់, យាយមិនស្រួលខ្លួនទេ, ឯងមកណេះជួយបញ្ចូលកម្លាំងឲ្យយាយបន្តិចបានទេ?

ចិនមិនហួស ប្អូនស័ក្យលៈ

- ប្រសើរណាស់ ! ឯងមានប្អូនប៉ុណ្ណឹងមិនត្រូវការហៅគេយើងទេ ; ត្រូវកែសាអន្សមធំនេះជួយវិញ ។ វាមិនពូកែមែនតែវាសម្បូរកម្លាំងណាស់ ។

ដូនតាស់ធ្វើហ៊ុះបន្តវាថា :

- ហ្នឹងហើយ ! ស្នៀតទាំងប៉ុន្មានដែលឯងបង្ហាត់វា គ្មានបានការអីទេ, កម្លាំងធាតុទើបពូកែ !

ចិនមិនហួសប្អូនប្រកែក :

- មិនចាំបាច់ចាត់ជាស្នៀតរបស់យើងទេ ព្រោះយើងទើបនឹងបង្ហាត់វាមួយយប់សោះ ! បើបានរៀនជាមួយយើងមួយឆ្នាំប្រាំឆ្នាំ, ហ៊ឹះ ! អាក្មួយកុំពេលអរ ... ក្នុងចំណោមអ្នកគុនគិយមជំនាន់ក្រោយគ្មានខណា យកឈ្នះលើវាបានទេ ។

- ហ្នុ៎យ ! រៀនពីឯងរបៈទាំងអស់ក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ, បើមកចាំរបៈប៉ុន្មានគ្រាប់ផងវាវាយឯងដួលទន់ខ្លួនទៅហើយនោះ ! មិនបាច់រៀនតទៅទៀតទេមើង បើវាហាត់ព្យួរទៅរឹតតែខ្សោយទៅយ៉ាងនេះ ? ឯងជួយប្រាប់ផងមើលហាត់ប៉ុប៉ងហាត់ ?·

ចិនមិនហួសប្អូនតាលប្រកែកប្រកាន់គំនិតបង្កិចទើបតប :

- ស្នៀតក្រពាក់ខ្លាធំៗរបៈប្អារបោះបោះប្អាអម្បាញ់មិញជាយុទ្ធសិល្បៈប្រពៃក្រៃសារទីងដែរណា !

- អើ យើងដឹងហើយ ! តែជាស្នៀតរបស់ចៅចិនមិនហួសប៉ិនប្រសៀនវា , មិនមែនឯងបង្ហាត់យប់មិញទេ ។ នៃក្រប្រមក, មកណេះមួយភ្លែត ! កុំរវល់នឹកស្ដាយទៀត ។

ស៊ុំផានធ្វើយប្អាទ ! ហើយអង្គុយក្បែរដូនតាស់ដាក់ដៃស្ទាត់ដីពីចរទ្រូងគាត់ ដើម្បីបញ្ចូលកម្លាំងធាតុស្រាយជំពប ។ ដូនតាស់លើដៃសង្ឃៀប ១ ផ្អើរផ្លូវមុខ តែការពិតគាត់ចង់និយាយប្រាប់មាណពមិនឲ្យចិនមិនហួសប្អូនយើញបាត់ ។ ស៊ុំផានឮគាត់ពោលតិចៗ :

- បន្តិចទៀត បើកញ្ចាស់នេះបប្អូលឯងប្រយុទ្ធ ឯងកុំភ្លេចណាំ ! ត្រូវបញ្ចេញកម្លាំងធាតុទាំងអស់ដាក់ក្នុងបាតដៃឲ្យស្រេច , កាលណាគេយារដៃទះមក , ឯងគោងប្រើស្នៀតនោះវាយសងវិញ ឲ្យបាតដៃទាំងពីរប៉ះគ្នា ។ ពេលនោះឯងបញ្ចូនកម្លាំងធាតុទៅភ្លាម , ចាំឲ្យជាក់ណាំ ! កញ្ចាស់នេះចង់វាយឯងទម្លាក់ទឹក គេប្រើស្នៀតណា ឯងប្រើអាហ្នឹងដែរ ,យាយមើញតែមធ្យោបាយមួយគត់ដែលអាច ... អាចជួយពួកយើងឲ្យគង់វង់ជាតិបាន ។

ដូនតាស់ទើបនឹងស្គាល់មាណពម្នាក់យ៉ាងនេះ [illegible]
ត្រង់ណាស់, ចូលចិត្តយកអាសាគេ ឥតគិតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ។ [illegible] ព្រោះ
ទើបគាត់ពោលថា « ពួកយើង» គឺជីដូនជីតា ឲ្យមាណពកើតចិត្តក្លាហានជួយយកអាសាគាត់
សមត្ថភាព ។ ស៊ីផងនាងខ្លាចជីដូនជីតាមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារនាយមិនជួយប្រយុទ្ធ
ទីងមិនហួសបួនក៏ងក់ក្បាលយល់ស្រប ។ ដូនតាស់ពោលបន្ត:

— ឯងមិនបាច់បញ្ចូលកម្លាំងឲ្យយើងទៀតទេ, បន្តិចទៀតបានដាក់បាតដៃប៉ះកញ្ចាស់នោះហើយ, ឯងត្រូវបញ្ចូលកម្លាំងតែម្តងទាំងអស់ណា ! មិនមែនធ្វើតិចៗដូច្នេះទេ ។

— ដល់ប៉ះដៃគាត់ទៅ, គាត់បានស្រួលឈាមដូចលោកយាយទេ ?

— ទេ, ព្រោះយើងបានបួសក្នុងខ្លួនស្រាប់ គ្មានកម្លាំងធាតុ បានជាទប់ទល់មិនកើតទៅជាក្អួតឈាមតាំងពីដំបូង ។ កញ្ចាស់ទីងមានកម្លាំងធាតុច្រើនណាស់ បើឯងមិនប្រឹងអស់ទំហឹង ច្បាស់ជាក្អួតឈាមវិញហើយ ហើយបើឯងបួសទៅអស់នរណាជួយការពារជីដូនជីតាទៅដឹកសត់នេះហើយ ។ ឯងគិតមើលម្នាក់ចាស់ទុំទន់ទុក ម្នាក់តូចខ្ចីដេកស្ទូកក៏ក្រោកមិនរួច ! កញ្ចាស់នេះវាយតែមួយដៃម្នាក់ស្លាប់ភ្លាម ។

ស៊ីផងនាងស្តាប់ចប់កើតចិត្តក្លាហានអង់អាចនឹកថា :

— បើត្រឹមការការពារដូនតាស់ជីវិតប្រើគាត់ , យើងមិនព្រមទេ ស្លាប់ក៏ស្លាប់ចុះ !

តាមពិតនាយមិនស្គាល់ដូនតាស់ឯងទៅប្រើគាត់ឡើយ ហើយមិនដឹងចិត្តគេល្អឬអាក្រក់ផង ។
ដូនតាស់ទម្លាក់ដៃចុះពោលខ្លាំង ៗ:

— អរគុណឯងណាស់ក្មេងប្រុស ! បើគ្មានឯងជួយព្យាបាល ប្រហែលយើងក្រោកផុតមិនរួចទេ ។ ទីងមិនហួសបួនឥតព្រមចុះចាញ់ , ឯងទៅប្រយុទ្ធទៀតចុះ ។ ហ៊ឺ ! សប្បុរសចិត្តណាស់នេះហើយ ស្គាល់អ្នកក្លាហានមែនទែនច្រើនសន្ធឹកប្រសព្វប់ណាស់ , មិនគួរនៅពេលដ៏គួរស្លាប់បានប្រទះវត្ថុកំសាកដូច្នេះសោះ ! គួរស្តាយណាស់ , ស្តាយមែន !

ទីងមិនហួសបួនលោតដូចកញ្ចាញ់ចេកសួរ :

— វត្ថុកំសាកជារូបយើងឬអាល្អួយ ?

ដូនតាស់សើចញឹម ១ :

- មនុស្សយើងម្នាក់ៗ បើនៅមានសតិសម្បជញ្ញៈស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវ គេមិនទាន់ថាកាក្រក ដល់កម្រិតទេ ។ ឯងចង់សម្លាប់ពុក ? ប្រើតែស្នៀតណាដែលបង្ហាត់ពី[illegible]ហើយមក ? ពុកច្បាស់ជាចាំលែងបានហើយ !

ទីងមិនហួសប្អូនតបថា :

- ឯងមើលឲ្យច្បាស់មែនទែនណា ! ទីងមិនហួសប្អូនជាហាប់ទុំ បិទបែនបោកតាមដូចឯងហោចប្រកាន់ទេ ! ស្នៀតមួយៗសុទ្ធតែបានបង្ហាត់រួចស្រេច ។

ជូនចាស់ពាក់ចុងទាល់តែទីងមិនហួសប្អូនចូលសិន គាត់ទើបដកជើងមួយបង្វេររួចរូបនៅស្ងៀម ។

ទីងមិនហួសប្អូនតំហាកដាក់ស៊ុផដាន :

- ការនេះប្រយ៉ា ! នេះជាស្នៀត«ប្លុសទូកបញ្ច្រាសទឹក» ដែលយើងពន្យល់ណែនាំរួចហើយណា ! កុំភ្លេចរុយ !

ពោលចប់គាត់អន្ទ្រញជើងបន្ទន់ខ្លួន ដើម្បីយកស្ពានភាព, យាវដៃម្ខាងទះទៅ ។ ស៊ុផដាននុគតាទីធ្លាប់ណ្ហះស្នៀត ដែលគាត់បង្គើប្រើ នាយប្រុងខ្លួនជាស្រេច ។ លុះឃើញទីងមិនហួសប្អូនអនុវត្តនាយធ្វើតាមក្បាច អន្ទ្រញជើងទះបែបពីលើចុះក្រោម ។ គាទីងស្រែកៈ

- ខុសហើយ, មិនត្រូវវង្វេងទេ អាច្រមក់ !

ពេលនេះបាតដៃស៊ុផដានទះមកជិតប៉ះបាតដៃគាត់ស្រេច ។ គាបរស់ភ័យព្រួចនឹកថា:

- អាប្ញុតនេះមានកម្លាំងឆាតុបរិបូរណ៍ណាស់ ប្រហែលតូចលើសយើងផង, បើប្រយុទ្ធមកម្ចាំនពេកដូចជាគ្មានសង្ឃឹមសោះ ។

ក្នុងនោះទីងមិនហួសប្អូនដកដៃម្ខាងចេញហើយរុញដៃស្តាំទៅវិញតាមស្នៀត "ក្អួកបំពពក" ។ មាណពប្រព្រឹត្តតាមបណ្តាំជូនចាស់ បញ្ចេញស្នៀត «ក្អួកបំពពក» ក្នុង ព្រមទាំងបញ្ចូលកម្លាំងឆាតុទៅជាមួយផង ។ ទីងមិនហួសប្អូសប្អូនភ្ញាក់ព្រើត យល់ជាក់ថាមានខ្យល់ដៃបក់គាត់មុខ ក៏ផ្លាស់ស្នៀតមួយទៀត ។

ស៊ុផដានសម្លឹងមុខទីងមិនហួសប្អូនឥតដាក់ភ្នែកទេ, ឲ្យតែឃើញគាត់កំរើកដៃណា នាយធ្វើតាមភ្លាមឥតបាច់រកនឹកឡើយ ម៉្លោះហើយការម្ចាស់នាយមុលល្អណាស់ ពុយចេញទៅម្តងណាក៏លាន់ខ្យល់វូៗ គួរស្ញើបដែរ ។

(នៅមានត)

ដំកល់ទុកតាមលេខ ៣២៥ ចុះថ្ងៃទី ២៧-៥-៧០ បោះពុម្ពលើកទី ១ ចំនួន ២០០០ ច្បាប់

Khmer Story Lovers